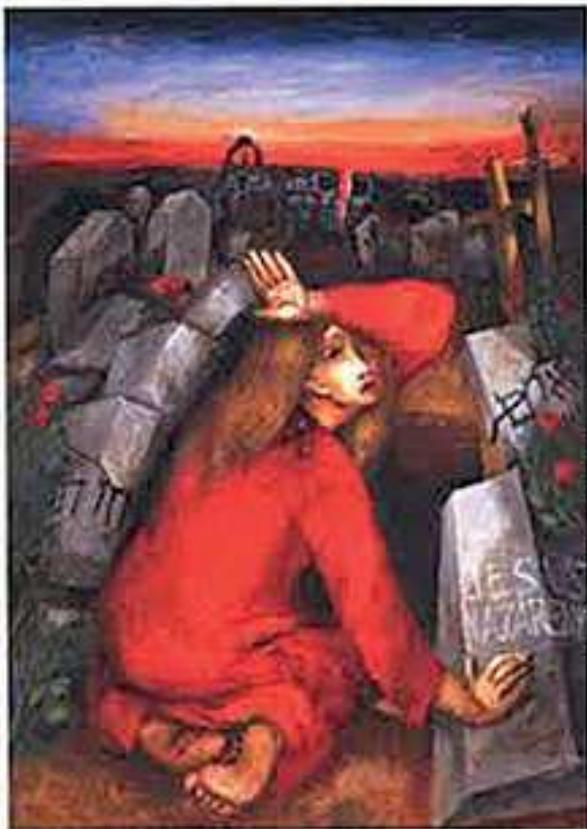

Jak se potkává Ježíš? II.

(Pavel Jun)

K celému cyklu (4 programy) je ke stažení prezentace Jak se potkává Ježíš na <http://www.semcr.cz/na-lovu-perly/prilohy.html>

1. ZKUŠENOST M.M.

Ta žena... – jak vám připadá, koho vám připomíná (neříkejte jméno, spíš roli, nebo situaci), kde je, co tam dělá?

a) Jak vám připadá?

Co říká její tvář? Co vyjadřuje?

Smutek. Bezmoc.

Tak se opravdu tváří dítě, když je smutné a naprosto bezmocné.

Jako když něco ztratila a zoufale hledala... a nemůže najít. Co?

Není trochu jako slepá? Nechápe.

Takhle se tváří lidé, kteří prožili velkou krizi, velmi hluboký smutek

Nebo je tam jakýsi údiv.

Přistízená... vyrušená.

Co říkají ruce? (Ruce často dost poví)

Levá ruka. Jako když si zakrývala (bránila si) oči a teď vyhlédla. Nebo je to nesmělý pozdrav?

Druhou – odstrkuje náhrobní kámen? Ne, na to neměla sílu. Tak se o něj opírá? Aspoň nějaká opora?

Kde je a co tam dělá?

Je na hřbitově.

Hřbitov je místo definitivního rozloučení! Smrt je situace definitivního rozloučení. Ta žena se přišla rozloučit... Někdo měl v jejím životě někdo *velký význam* (jak jsme o tom mluvili) a co bude teď?

Kolem té ženy jsou samé náhrobní desky. (Náhrobní deska – to je víko nad životem, nad blízkým člověkem, smrt ji přiklopí a konec).

Napravo dál je jiná náhrobní deska s černým nápisem „Adam“ – to se překládá „člověk“. No ano, kdo jiný by asi byl na hřbitově. Člověk. (Ke komu patřil?)

Na druhé straně „Eva“. To se překládá „živa“... Docela ironie... (Pro koho byla živa?)

A na dalších náhrobních deskách není nic. Stačí to „Adam“ a „Eva“?

Na náhrobním kameni pod její pravou rukou je „Ježíš Nazaretský“. Bílým písmem. Co je to platné?

Přišla kvůli Němu. Hledá ho tu. Marně asi. Ani v hrobě není.

Je pryč a s tím všechno, co pro ni znamenal – takže čím víc znamenal, tak to bude víc bolet...

Abychom tomu dobře rozuměli, jaký to má pro ni význam, je potřebí jen připomenout tohle: Jak ona kdysi potkala Ježíše? Co u něj našla?

Byla z řádu lidí, kteří nejsou vážení a přijímaní.

(Tenhle moment života máme (jako lidé) dobře prožítý... - stálá vracející se opakující se nejistota svou cenou, hodnotou, možností přijetí... strach – tušení, smutek, vztek, že nejsem (dost!) vážený a přijímaný, strach o vlastní přijatelnost – to je lidský úděl snad.)

Tušení – nejsem dost vážený a nejsem snadno přijatelný.

Je to překvapivé, jak i ti, do kterých byste to neřekli... to znají... četli jste životopisy slavných? Nebo: jeden známý fotí – stromy, taky fotil jednu dobu akty – krásné dívky. Říkal, jak ho překvapovalo, jak si myslí, že nejsou hezké.

Jak si pomáháte s tímhle pocitem...? Že nejste přijatelní, dost přijatí, docenění, uznaní.

Najdete si nějaký důvod, o který se dá opřít, třeba: ale tohle umím dobře, nebo: tohle se mi podařilo, nebo...?

Nebo ho zaháníte? (Je to dětinské, nemá to cenu, kašlu na všechny a všechno, co to vlastně chci...).

Nebo si vzpomenete na někoho, kdo vás má rád a asi vás bere?

Marie měla tehdy Zkušenosť s Ježíšem: **U něj jsem přijímána tak... jako... (ne jen jako „princezna“, nebo „hvězda“. Přijímána jako... jako od Boha. to znamená, že nevíte proč, nenajdete důvod, ani vás ho nenapadne hledat, protože cítíte, že to je tak do hloubky, kam důvody nedosáhnou, jak se princeznám a hvězdám nesní)**

To byla zkušenosť M.M s Ježíšem.

A pak ho zabili.

Tak se s Ním loučí na hřbitově

Hřbitov je místo potvrzení samoty, toho, že jsem „k ničemu“, nepřijatelnosti.

Všimněte si ale: Na tomhle hřbitově je nepořádek.

Jako když tam byli vandalové bez úcty k lidem, k jejich osudu a k smutku těch, co žijí...?

Adam má prasklý náhrobní kámen, Eva taky.

Taky je puklá zed' hřbitova na obzoru.

To se vlastně dá říkat – místo „prasklý“ „puklý“? To se potom může změnit význam. („Žádná náhrobní deska není tak pevná, aby Jej udržela..., zpívá jeden spirituál).

Je to z doby velikonoc. O *velikonocích se objevuje zvláštní nepořádek na hřbitově*. Ne z neúcty k lidem. Že by jakási neúcta ke smrti...? Co se stalo?

Na horizontu vychází slunce... Ráno... A mezi ženou a ránem je hrob. Když by měla jít dál... tak musí přes něj.

Ale – to hlavní světlo je z jiné strany. Není od obzoru.

Marie má světlo za zády. Tam, kde se nedalo čekat.

Co to světlo? Kde se vzalo?

Podle bible:

J 20,11-16

Velikonoční chvíle: Ozve se „**Marie**“... A ona: „**Rabbuni** (to znamená pro nás: **Ty!**)!“ „**Poznání**“. **Poznání znovu**.

To je přece ten, který – mě nepřijatelnou – přijal. U kterého jsem necítila strach. A myslala jsem, že to už nikdy nebude. Ta hluboká nejistota sebou – je pryč. Je to ted' tak jako s Ním bývalo.

Ta zkušenost – přijetí jako od Boha, kterou pro Marii znamenal Ježíš, ta je zpátky.

Ta se neztratila s Ježíšem. Ta se potvrdila – jako pravdivá...

Životní linie Marie: nejistá svou hodnotou, přijetí u Ježíše, loučení s Ním (první návrat). Ale prožije setkání (druhý návrat). (Kř.víra ve vzkříšení je „víra dvou návratů“).

To je úsměv!

To je květů!

Ty květiny. Jako když rostou z kamene. Promyslete si to... jak je to možné... nebo spíš, co to může znamenat.

Ježíš se dá prožít, jak to měla Marie. Přijetí (Boží) bez podmínek.

Třeba máte blízko k pochopení tohohle: nejsem si jist vlastní hodnotou, přijatelností. Takhle se dá Ježíš potkat (takhle to s Ním bylo) – a znova-potkat jako Vzkříšený (takhle to kvůli Němu je) – jako Ten, kdo druhé lidi přijímá takovým způsobem, jako když Bůh přijímá, v totalitě, bezpodmínečnosti, kterou jste dosud jen tušili v lásce blízkého člověka – když jste měli hodně štěstí...

Ježíš se dá potkat – jako Vzkříšený. Dá se u Něj, kvůli němu, nad jeho příběhem, a ve společenství těch Jemu blízkých prožít přijetí – jako když Bůh přijímá, v totalitě, bezpodmínečnosti...

U Ježíše, kvůli Němu, nad jeho příběhem, a ve společenství těch Jemu blízkých prožít přijetí – jako když Bůh přijímá, v totalitě, bezpodmínečnosti...